

A V-VIADAL 3.

V A S

*Prázos
Könyvek*

KER DUKEY & K WEBSTER

A V-VIADAL 3.

V
A
S

K E R D U K E Y & K W E B S T E R

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

AJÁNLÁS

A mi virgonc, vérpezsdítő és vidám Olvasóinknak...
Köszö, hogy mindig beszálltok a gonosz kis játékaikba!

Mikor a nap lenyugszik, eljön a hold ideje, hogy ragyogjon.

VAS

Vérlázító
Vakmerő
Vehemens
Volkov

PROLÓGUS

Vas

A múltban...

RAGACSOS ÉS CSÚSZÓS IZZADSÁG FEDI A BŐRÖMET, ahogy keményebben nyomom magam Vikába.

– Büntess meg! – nyögi elfojtott hangon a párnába, ahogy a kamaszkori szobája ágyán kefélnék. Esküszöm, több időt tölt itt, mint az új otthonában.

Eleinte örületes volt megdugni. Igazi „kapd be!” érzés a bátyja és a jövődöbelije felé is. Életem nagy részében egy senki voltam számukra – mindössze egy harcos, akit Vlad kiszúrt magának, amikor látott Rodion és Zahkar alvilági köreiben.

Kibaszott tizenhat éves voltam. Épp elvesztettem az anyámat, és kerestem az utat a túléléshez. Totál vérszomjas és dühös voltam. Kellott valami, amivel levezethetem a feszítést – hogy a haragom a saját érdekeimet szolgálja. És köszönhetően az én önzetlen anyámnak, már kis korom óta ismertem a harcművészeteket. Egy halálos fegyver

voltam, ami csak arra várt, hogy a megfelelő célpont felé irányítsák, és Vlad tudta ezt.

Hallottam Ven Vetrov unokatestvéiről, Rodionról és Zahkarról, az árnyékukban nőttem fel. Ők azonban nem olyanok voltak, mint a többiek az Első Családokban. Különböztek mindenkitől – megvolt a maguk üzlete –, és ez lenyűgözött engem. Az évek alatt jó barátságba kerültünk.

Vlad lehetőséget látott bennem. Emlékezett rám fiatal korunkból, és azt akarta, hogy én legyek a V-viadalon a harcosa – egészen addig, amíg rá nem jött, ki az apám.

Nagyon ideges lett, mikor kiderült számára a lehetséges helyzetem, és még inkább begurult, mikor az Első Családok a tagjaik közé fogadtak.

Én lettem a Volkov-birodalom egyszülött fia és örököse.

Vlad sosem tekintett rám egyenlőként, szóval némi elégtételként éltem meg, hogy belógattam a farkam Vikába. Valójában elég szárnalmas, hogy Vlad milyen hatalmat szerzett felettem. Betudtam a fiatalságomnak, de gyorsan tanulok, és mostanra sokkal erősebb vagyok arra, hogy jobb legyek náluk, mint hogy elfogadjanak.

– Keményebben, Vas! Csináld ki a puncimat! – Vika elfordul, hogy hátra tudjon rám nézni. A szemfestéke szétkenődött az arcán. Lenézek a seggére, és rácsapok néhány erőset, hogy a farkam kemény maradjon, és tovább tudjam dugni. Átkarolom a csípőjét, és kitapintom a csiklóját, megcsípem. – Ez az, még! – könyörgi.

Erősebben belécsípek, a másik kezemmel előrenyúlok, hogy meghúzzam a haját. Sikítva élélvez, én meg megkönnyebbülök, mielőtt kihúznám belőle a farkam.

– Te is elmentél? – sóhajtja, és elernyed a takarókon.

– Számít? – vakkantom.

– Nem.

Lehúszom magamról a gumit, és az éjjeliszekrény melletti szemetesbe dobom, aztán felugrom, és összeszedem a ruháimat. Bemelegyek a szobájához tartozó fürdőbe, és lemosom a bőrömről Vika illatát. Be kell ezt fejeznünk. Ezúttal még csak el sem tudtam menni benne.

Mire végzek a zuhanyzással, Vika alszik. Hála az égnek, basszus!

Kislisszanok a szobából, keresztül a Vasziljev-rezidencián, de megtorpanok, amikor sírást hallok a konyha felől. Lány, női hang. Nem számít ritkaságnak az ilyesmi ebben a házban, de most, hogy a testvérem is itt lakik, nem tudnék nyugodtan aludni, amíg nem bizonyosodom meg róla, hogy nem ő az.

Benyomom a csukott ajtót, és majdnem nekimegyek egy teljesen lefagyott csajnak, aki kitágult szemmel és totál pucéran álldogál ott, mindössze egy vékony kis bőrnyakörvvel a nyakában.

A villany le van kapcsolva, de a kinti reflektorok keresztülszűrődnek a padlótól plafonig érő ablakokon, megvilágítják hibátlan teste minden ívét.

Ki akarna tönkretenni valami ennyire szépet?

– Jól vagy? – kérdezem a homlokom ráncolva, és forgolódni kezdek, hogy honnan került ide. Egyedül van, és még soha életemben nem láttam. Kurva fiatalnak tűnik. Túl fiatalnak.

Talán Vlad egyik mellékese?

A kurva anyját annak a görénynek!

Kinyílik a hátsó ajtó, és betáncol egy fickó Jurij biztonsági emberei közül. A cigarettafüst szúrósan száll az őt követő szellőben.

– Uram! – biccent felém, amikor észrevesz. Aztán a szeme a lányra ugrik. De nem stíröli végig a meztelen testét, nyilvánvalóan ez olyasmí, amit állandóan lát. – Gyerünk, letelt az idő!

– Még nem volt időm enni – motyogja a lány olyan halkán, hogy megfordul a fejében, csak én képelem a válaszát.

– Húsz percig kint voltam. Az rengeteg idő – pufogja az ór.

A lány egy pillanatra leereszti sűrű szempilláját, a szája mozog, mintha némán imádkozna. Ugyanolyan visszafogottan rezzen össze, mint ahogy mindent csinál, mikor az ór a karja alá nyúl, és az ajtó felé vezeti.

Az ösztöneim azt súgják, a segítségére kéne sietnem. Mielőtt akár felfognám, mit is teszek, elkapom a pasas karját, és megállítom menet közben. Az ór pillantása a markomra siklik, aztán fel, a szemembe. Kemény, fenyegető tekintete van.

Egy szívdobbanás alatt ki tudnám törni a nyakát, még azelőtt a földre csuklana a teste, hogy egyáltalán megértené, mi történt. De új vagyok itt. Nem ölhetem csak úgy halomra a Vasziljev-öröket a kibaszott Vasziljev-birtokon.

– Ki ez? – kérdezem inkább, mert tudom, hogy ha a lányt kérdezném, úgysem válaszolna. A tekintete úgy tapad a padlóra, mint egy rendhez szokott rabszolgáé.

Bassza meg. Nem létezik, hogy tényleg rabszolga, akit csak úgy megvettek. Ezek a beteg gyökerek!

– Ez itt a Vasziljev-rezidencia, nem a Volkov – ugatja felém a seggfej az olcsó öltönyében.

– Hadd egyen! – Visszafojtom a haragom, és helyette a nemzetközi nyelven beszélek, amit mindnyájan értünk: a pénz nyelvéen.

Előcsúsztatok egy köteget a zsebemből, kiveszek belőle annyit, amivel elégedett lehet, aztán a zakója mellzsebébe tömködöm.

Vigyorog.

– Én is tudnék enni – jelenti be, majd visszarántja a lányt a konyhába. Aki nyagon vonzó. Uralkodnom kell a késztetésemen, hogy

itt maradjak velük. Ez Vasziljev-terület, nem pedig Volkov. Nem az a hely, ahol követelődzhettek, hogy öltöztessék fel a rabszolgáikat, és hagyják őket enni, nem számít, mennyire szeretném ráteríteni a saját zakómat erre a lányra, hogy betakarjam. A Vasziljev férfiak imádnak példát statuálni azokkal, akik belefolyanak a tulajdonukkal kapcsolatos ügyekbe, és ennek a csaj inná meg a levét, nem én. Viszont biztosan kényszerítenének, hogy végignézzem, mi történik velem, és az nem olyasmi lenne, amit ki tudnék törölni az agyamból, vagy együtt élni vele.

Több hatalomra van szükségem, mielőtt ilyesmiket csinálhatok.

De semmi gáz, amúgy is a hatalomszerzés a célom.

A világ *összes* kibaszott hatalmát megszerzem.

– Apu tulajdona. – Vika hangját a lépcső felől hallom meg. Olyan csendben volt eddig, mint egy kibaszott vipera, ami lecsapni készül.

– Mi? – mordulok rá, mert baromira frusztrál, hogy így mögém settenkedett, én pedig észre sem vettem. Ennél jobban kiképeztek.

Vika megforgatja a szemét, és keresztbe fonja a karját a mellkasán.

– A kurva. Megvettük, apu pedig úgy döntött, megtartja. Szóval nem valami hercegkisasszony, aki várja, hogy kiszabadítsák.

Kibaszottul utálok ezeket az embereket. Újabban Vikát még a többiekénél is jobban.

– Állandóan azt lesed, kit menthetnél meg – sóhajtja, és tesz néhány lépést, hogy közvetlenül előttem álljon.

Végigsimít a zakóm hajtókáján, a szempillája megereszkedik, megnyalja az ajkát, ahogy a keze továbbvándorol lefelé, a farkam irányába. Ami puha, és egyáltalán nincs olyan hangulatban, hogy érdeklődést mímeljen egy újabb menetre.

– Engem megmenthetsz, Vas – bújja ártatlanul. Annyira távol áll tőle az ártatlanság, amennyire csak lehetséges.

Felnevetek.

– Inkább az embereket kell megmenteni *tőled*, és nem fordítva.

Felkunkorodik a szája széle.

– Téged nem kell – suttogja, és az arcomhoz nyúl, a száját rászorítja az állkapcsomra.

Igaza van. Nincs szükségem rá, hogy megmentsenek, ugyanis nem kerültem a hatása alá.

– Jó éjt, Vika! – Félretolom magam elől, és a bejárati ajtóhoz masírozok, feltépem, és eltűnök mögötte.

Amikor a hideg levegő nekicsapódik a bőrömnek, megnyugszom. Nem vagyok idevaló. Én olyan vagyok, mint az a lány odabent.

Az, hogy megvették, még nem jelenti, hogy birtokolják is.

Az életemet tenném rá, hogy a lelkét nem tudták megszerezni.

Felsőhajtok, mikor visszaérek a Volkov-rezidenciára.

Nem lett volna szabad hagynom rábeszélni magam, hogy ma este elmenjek Vikához. Most aztán egész éjjel a konyhában álló lány képe fog újra és újra lejátszódni az agyamban. A sötétbarna hajának egy zabolázatlan tincse, ahogy az arcát keretezte. A mézszínű petytyek a nagy, barna szemében – túlságosan édesnek, túlságosan ártatlannak látszott a világ számára, amiben él. Bassza meg!

Az éjszaka az *enyém*. Mindig is úgy gondoltam, hogy idetartozom, az árnyak közé, azok közé az emberek közé, akik napfény helyett a holdfényben élnek.

Anyám keményen dolgozott. Egyedülálló anyaként és mocskosul szegényen.

Nem volt mögötte befolyásos család, sem gazdag rokonok.

Minden rubelért, amit megkeresett, órákig suvickolta valaki másnak a házát. Etette mások gyerekeit. És használták más asszonyok férjei.

Olyan srácok között nőttem fel, akikkel nem mutatkozhattam nyilvánosan. Olyanokkal, akikkel nem járhattam ugyanarra a játszótérre vagy iskolába. Ők mind magánsulisok voltak, az otthonukat hatalmas vaskapuk zárták el a kívülállók elől.

Mint én.

Gazdagok és hatalmasok voltak. Én meg a kisegítő személyzet fattya.

Mialatt anyám a nadrágomat stoppolta, hogy még egy évig kitartson, a haverjaim kidobálták a dizájnerkabátjaikat, akkor is, ha soha nem hordták őket, mert az előző évben lecsengett az a trend.

Diana és Irina sosem éreztették velem, hogy kívülálló lennék, vagy méltatlan arra, hogy velük játsszak, de az anyjuk igen. Azt sem engedte, hogy leüljek ugyanahhoz az asztalhoz, mint a lányai.

Én a szolgálk konyhájában ettem, miután a család már végzett.

A lányok sokat tanultak, és beutazták a világot, karácsonykor síeltek, a nyári hónapokra meg az apjuk egész szigeteket bérelt ki, hogy ott pihenjenek.

Nekem az volt a nyaralás, hogy egy hónapot a nagynénémnél tölthettem Kamcsatkán. Akár mindennap levitt minket a tengerpartra, mert ott szabadstrand volt, és csomagolt kaját ettünk. Ahogy anyámnak, neki sem volt pénze semmi luxusra vagy utazásokra.

Tizenkettő voltam, mikor meghalt. Anyám szerint megszakadt a szíve, de az igazság az, hogy felvágta az ereit, amikor megtudta, hogy terhes lett a főnökétől.

Mégis ki akarna egy fattyút?

Akit egy kegyetlen, csaló szardarab nemzett?

Hát anyám, ki más. A nagynéném gyenge volt.

„*Bármikor újracsinálnám, gondolkodás nélkül. Tőle kaptalak, Vas.*”

És most itt vagyok, felfelé bámulok a palotára, amit hamarosan meg akarok szerezni. Annak idején egyetlen szobát sem kaptunk ebben a házban, amiben akár egy kisebb falut is el lehetne szállásolni. Helyette ez volt az otthona a mindenre jogosult férfinak, a szánelmra méltó feleségének és a két lányának, akik arról álmodoztak, hogy egyszer övék lesz a választás szabadsága.

Csakhogy... minden álmuk, reményük és büszkeségük szertefoszlott, mikor lehetőség nyílt rá, hogy *apánk* még hatalmasabb legyen, mint amilyen már úgyszólván volt, és a szánelmáin felhalmozott milliók tovább gyarapodjanak.

De mit ér a pénz és a pozíció, ha mindent elveszítesz, miközben megszerzed?

ELSŐ FEJEZET

Vas

Hét hónappal később...

LENÉZEK AZ APÁMRA, és semmilyen összetartozás-érzés nincs bennem, csak a rettegés a tudattól, hogy ugyanaz a vér folyik az ereinkben. Amikor idejöttem, azt reméltem, megtalálom a családom. Valamiféle megerősítést, hogy közjük tartozom, ha már minden időmet azzal töltöttem, hogy kívülről bámultam befelé rájuk. Hogy akarhattam ezt valaha is magamnak?

Meggyaláztam anyám emlékét, amikor felkerestem ezt a férfit, hogy bizonyítsam neki a rátermettségemet.

Minden fiú vágyja az apja elismerését, és valami mélyen eltemetett részem kapaszkodott a reménybe, hogy az enyém talán mégsem az az ember, akinek megismertem.

És tényleg nem az volt. Még annál is sokkal rosszabb.

– Sok időt töltesz itt, a Vasziljev-birtokon.

Lesimítom az öltönyzakómat, és elvigyorodok. Apám utálja, hogy nem kontrollálható. Olyan viszonyt akar velem, mint Jurijnak van

Vladdal. Ahol apu azt mondja, „ugorj”, a gyerek meg katonaként engedelmeskedik a parancsnak. Hát basszák meg! Csalódtam benne, mikor teljesen összetörte a nővéremet, Dianát, akivel rosszabbul bánt, mint egy kutyával. Először kirúgta, mikor nem úgy viselkedett, ahogyan elvárta, aztán úgy csinált, mintha az egész meg sem történt volna, mikor büszkeséget hozott a Volkov névnek a V-viadalon.

Roszzul vagyok tőle.

Anyám is feláldozható volt számára. Csak egy kártyalap, amit ki játszhatott, amikor és ahogyan jónak látta – míg végül már nem volt szüksége rá, ezért hátrasorolta, és elfelejtette örökre.

– Itt lakik a testvérem – szögezem le, és tovább mosolygok. – Igyekszem pótolni vele az elvesztegetett időt, amit nem tölthettünk együtt.

Ettől fájdalmas arckifejezést ölt, és a homlokát ráncolja.

– Szeretném, ha máshogy alakult volna.

Én nem. Ha ő nevel fel, ki lennék most? Talán egy ugyanolyan szívtelen seggfej, mint ő?

– Te nem jössz be? – kérdezem, még mindig az autó mellett állva, lenézve rá, ahogy becsatolva ül a helyén.

– Nem, el kell intéznem valamit.

Jegor halála óta ideges. Ami kíváncsivá tesz, de nem annyira, hogy felajánljam, vele megyek. Van itt valaki, akit látnom kell.

– Oké, akkor otthon találkozunk.

Bólint, és int a sofőrnek, hogy induljon.

Még több autó gurul be Jegor virrasztására, én meg megpróbállok bejutni, mielőtt Vika is felbukkanna, de a kis boszorkány túljár az eszemen. Már az előcsarnokban vegyül, és azonnal kiszúr, mintha eleve az ajtót fürkészte volna, hogy mikor lépek be rajta.

Vika szintén ennek a környezetnek a terméke.

Egy kegyetlen ember nevelte, aki nem lát semmiféle értéket a nőkben. Úgy adta el a lányát, mint tevét a sivatagban, nem is csak egyszer, hanem kétszer is. De alábecsülte. Vika nem egy gyenge, földre nyomott szuka. Tényleg igazi boszorkány, akiben sötét tűz lobog. Jobban hasonlít az apjára, mint a bátyja valaha is fog.

Elkerülni lehetetlenség, ezért odamegyek az italos asztalhoz, és felhajtok egy felest. Szükségem van egy kis folyékony segítségre, mikor körülöttem van.

Rohadt fárasztó már Vika orra előtt lógatni a csalírépát. Többet akar tőlem, de én nem tudok többet adni neki. Remélem, hogy Jurij jóváhagyja a válás iránti kérését, de ennek azért kevés a valószínűsége.

– Gyere már, Vas, surranjunk ki valahova! – könyörög. – Senki nem fogja észrevenni!

A legutolsó dolog, amit akarok, az kisurranni vele valahová, és megpróbálni kielégíteni a farok utáni vágyát. A szemem valaki mást keres a tömegben, és amikor észreveszem, nem is tudom levenni róla.

– Miért nem tudsz soha rám figyelni? – pufog Vika. – Állandóan valami mással vagy elfoglalva!

Egyszerűen már kurvára unom a hétköznapiságát és a létezését. Jelen pillanatban még csak tettetni sem tudom, hogy érdekel.

A gerincem viszont megmerevedik, amikor észreveszem, hogy Venjamin elszakítja magát a nővéremtől, Dianától, és úgy hatol keresztül a tömegen, mint kés a vajon. Mint a kibaszott Vörös-tenger, úgy válnak szét előtte az emberek – mindenki, kivéve ő.

Az én pislákoló kis csillagom.

Elindulok, de nem fogok odaérni hozzá időben. Ven egyenesen keresztülmegy rajta, félrelöki, ő a földre esik. A tálca, amit a kezében

tartott, ráborul, mindenhová poharak zuhannak. Ven engem is elsodor a vállával, ahogy a célpontja felé halad – valahová a hátam mögé.

– Darja! – lehelem, és térdre ereszkedem, hogy letakarítsam róla a sok piát, ami beborítja. Felszisszen, és elveszi a kezét a hasáról. Bíborvörös foltok borítják a fehér inget, amit visel. Ez az első és egyetlen alkalom, hogy egyáltalán azt látom, megengedték neki, hogy felvegyen valamit. Jurij azt szereti, ha meztelen és engedelmes.

Bassza meg, mindenhol vérzik!

Sérülések után kutatom a testét, nem érdekel a hátam mögött zajló ordibálás.

– Jól vagyok, Vas – suttogja Darja. Közben észreveszem a combját borító zúzódásokat. Zúzódásokat, amiket az a rohadék okozott valamelyik alkalommal, amikor sokadszorra megerőszkolta. Darja a nyakörvét ma is viseli, a pórázát nem. Egyszerűen felforr a vérem attól, hogy így tartják. Egy nap meg fogom ölni Jurijt ezért. – Esküszöm, jól vagyok – hesseget el maga mellől. Aranyszínű szeme, ami olyan, mint a méz, hirtelen mögém pillant, félelem csillan benne.

Követem aggodó tekintetét a mögöttem álló Jurijra.

– Hát itt meg mi a fasz van, te fiú? – vicsorogja, aztán elfordul, hogy odaugasson valamit a fiának is. – Vlad! Miért fojtogatja Venjamin a húgodat? És ez a Volkov fattyú meg miért aggodalmaskodik itt az *én* kibaszott háziállatom miatt?

Vlad elindul, hogy a mögöttünk lévő lármával foglalkozzon. Megfordulok, és látom, hogy épp leszedi Vent Vikáról.

A picsába, mi a franc történik itt?

Vika levegő után kapkod.

– Mi folyik itt? – visítja, a hangja berekedt.

– Mindenki kifelé! – vakkantja Jurij. A talpak sietve szétszélednek a kijáratok felé.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

Mégis mi ez állandóan a Vasziljev-féle eseményeken?

Amikor már csak Volkovok, Vasziljevok és Vetrovok maradnak a helyiségben, Jurij rágyújt egy cigarettára.

Ven tűzpiros, Ruszlan meg csatlakozott Vladhoz, hogy megpróbálják kordában tartani. Diana sutyorogva beszél hozzá, Vika meg engem bámul, Darjával a karjaiban.

– Valaki sürgősen kezdjen el beszélni! – követeli Jurij, miközben kifúj egy füstkarikát.

– Ez az állat megpróbált megölni, és te meg sem állítottad! – üvölti Vika az apjának.

– Venjamin? – kérdezi Jurij.

– Vika ölte meg Nikót. – Ven hangja halálos.

Vika elsápad, a kezét a nyakán alakuló lila foltokra szorítja, amik az imént születtek, mikor Ven megpróbálta kiszorítani belőle az életet.

– Nos, Venjamin, valóban szerencsétlenül alakult, hogy Vika ambícióit és egoizmusát nem sikerült kordában tartanunk. Mit tehetnék, hogy jóvátgyem, ami történt? – kérdezi Jurij, és Ruszlan kivételével mindenkinek leesik az álla.

– Apu? – zihálja Vika.

– Te kussoljál! – csattan fel Jurij. – Mindig csak teher voltál ennek a családnak!

– Pont ezt akartam elmondani neked – jelenti ki Ruszlan, és előhúz néhány papírt a zakójából, amiket átnyújt Vennek. – Apa és Jurij hónapokkal ezelőtt kötöttek egy megállapodást. Te és Vlad egyenlő arányban birtokoljátok a V-viadal részvényeit. Üzlettársak vagytok. Az egész a tiétek.

Ven és Vlad is lefagynak, Diana pedig megfordul, hogy Jurij arcáról próbálja leolvasni, igaz-e a hír.